

Mathias De Backer

Do not expect too much from the end of the world

Do not expect too much from the end of the world

Een film geregisseerd door Rade Jude met behulp van Ilinca Manolache, Ovidiu Pîrsan en Nina Hoss. Zijn film bevat veel diverse zaken: literaire quotes, popculturele referenties, harde anekdotes, dito grappen en vulgariteit kwam hier zeker ook aan de pas.

We volgen Angela, een onderbetaalde en overwerkte productieassistente die in het lawaaierige verkeer van Boekarest rondrijdt voor slachtoffers/getuigenissen te interviewen over veiligheidsmaatregelen voor een bedrijfsfilm.

De start van de film begon heel uniek waarbij Rade Jude besloot om ons beeld volledig te verwijderen en ons te laten genieten van een lied. Mezelf een andere kijkers in de zaal hebben dus naar een leeg beeld gestaard en het liedje aangehoord. Hierbij besloot er zo volledig mogelijk op in te gaan, ik sloot mijn ogen en genoot van het lied. Dit vond ik een zeer eigenaardige aanpak om de aandacht van het publiek te krijgen. Mij als kijker heb je ongetwijfeld mee want soms zou ik mezelf omschrijven als excentriek. Bij deze eigenaardige "intro" voor dat de film echt begon kwam er zelfs een meme van Drake in voor maar door deze slechte weergave sloeg hij een figuur.

In het eerste shot dat zich in zwart wit afspeelde kan je eigenlijk zijn beeldtaal afleiden. Na een paar close-ups waaronder het deken en kussenovertrek een patroon van zonnebloemen hadden. Dit is heel contrasterend met Angela. Totale tegenpolen, een zonnebloem straalt positiviteit, optimisme en geluk uit. Dit is en heeft ze niet in haar leven. Na de close-ups kreeg je 1 ruim shot waarbij je heel Angela haar kamer kon zien. Ze was zichzelf aan het klaarmaken maar als ze dan verdween naar de badkamer bleef de camera op hetzelfde standpunt staan. Dit geeft mij het gevoel dat Rade Jude ons de 'arme omgeving', de chaos wou meegeven van de kamer want je voelt ook hoe nauw dit is. Als we haar hadden gevolgd in de badkamer of hier meerdere shots gebruikt had deze boodschap veel minder sterk aanwezig geweest of bijna zelfs niet. Zijn stijl in deze film is dan ook heel vaak, lange shots, veel beweging/acties/chaos in deze lange shots, de regisseur wilt door deze stijl bepaalde gevoelens en/of een bepaalde sfeer beklemtonen. Doorheen de film is dit ook bijna het enigste shot dat je Angela ziet rusten, dit doen ze om de intensiteit van Angela haar leven sterker te maken.

De lange shots wekte na een tijd wel vermoeidheid in mij op maar wat heel verassend was, was dat het toch heel verslavend was om naar te kijken omdat het toch een soort van spanning met zich mee trok. De vermoeidheid kan natuurlijk ook aangeslagen zijn van het 2 uur en 45 minuten noteren tijdens de film.

Hiernaast maakt Rade Jude ook gebruik van zwart-wit en kleur. Het zwart-wit gedeelte was heel uitdrukkelijk, chaotisch en deprimerend waar Angela haar rol in speelde.

De scènes in kleur waren heel fleurig, luchtig en sprookjesachtig. Deze werd gespeeld door een slachtoffer die Angela interviewde doorheen de film die ook een chauffeur was in haar jonge jaren, in het verleden. Ik collationeerde de sfeer heel hard met The Truman Show van Peter Weir, het heeft het zelfde sprookjesgevoel. Als we doken in de scènes met kleur werd er in de montage ook altijd een sprookjes/vintage filter op geplaatst. Je krijgt het gevoel dat je in een film zat. Hij had niet een specifieke reden om de gekleurde scènes erin te steken. Zijn reden was om de film was minder zwaar en luchtig te maken. Wat ik er in zag is dat de kleur scènes van de taxi een andere kijk op de wereld was, een wereld van vroeger in de jaren 80. Dat de tijd de wereld en de mensen mee veranderd.

Het leven van Angela kan je als miserable benoemen, zwaar werken maar onderbetaald krijgen heeft effect op haar karakter. In de eerste scène waar ze opstaat leer je ze ook al onmiddellijk wat kennen, slecht gezin, zagen, ongemotiveerd wat uiteraard het resultaat is van haar zwaar en oneerlijk leven als productieassistent. Ze heeft een hard karakter, harde muziek in de auto, hoe ze communiceert naar mensen in het echte leven, maar ook hoe ze zich online representeert tegenover Andrew Tate en de rijkelui mensen. Ze kan de rijkelui mensen niet aanstaan maar wanneer het er op aankomt en ze is in de buurt van deze mensen grijpt ze haar kansen om indruk te maken. Heel tegenstrijdig als ze rijk zou kunnen worden switcht ze direct van kamp en zou ze genieten van het rijkdom en de aandacht die ze ook krijgt bij haar live stream waar ze Andrew Tate interpreteert.

Het eerste interview neemt plaats waarbij de Rade Jude besloten heeft om de camera een kamer naast de karakters te plaatsen zodat we als kijker ver van hun staan. Dit roept deels mysterie op van hoe ziet deze kamer eruit? Maar het geeft mij vooral een heel onwelkom gevoel, deze interpretatie schoot me pas later te binnen omdat ze 1 van deze mensen pas later in de film gaan oplichten. Deels geeft het mij ook het gevoel dat Angela hier eigenlijk niet wilt zijn. Wat hier ook mogelijk is dat ze de omgeving willen weergeven. Doorheen de film doen ze dit altijd in de arme streken waar ze gaan interviewen, dit geeft mij het gevoel dat ze willen laten zien hoe krab het daar is en dus ook als kijker. Uiteindelijk zitten we in dezelfde kamer als de acteurs. De stijl van Rade Jude komt hier weer in voor als hij een Close-up pakt van de geïnterviewde die op een tablet solliciteert. Wanneer de geïnterviewde nog altijd in beeld is terwijl andere personages praten op de achtergrond besluit Rade Jude toch om het shot heel lang vast te houden op de geïnterviewde.

De Auto ritten van Angela bevat 60% van de film zeker in het begin en midden, je zou bijna kunnen zeggen dat dit haar huis is, haar veilige plek, haar uitklapplek. Dus je zou kunnen zeggen dat dit een motief in de film. Hier kiest Rade Jude er ook voor om bijna altijd hetzelfde camera standpunt en beeldgrootte te gebruiken, dit is zeer vermoeiend om naar te kijken maar dit is bewust gekozen. Angela haar leven is enorm zwaar en vermoeiend en dit gevoel wordt dus versterkt door te beslissen om dezelfde beeldgroottes en camerastandpunt te gebruiken. Er is geen afwisseling dus is het vermoeiend. In de auto waren er ook blaffende honden als een geur.

Te sterke belichting maar dit werkt wel en het past ook gewoon heel goed bij Angela als karakter omdat zij ook explosief en instabiel is, druk verkeer, close-up, geluid radio, Angela dat roept en ook heel belangrijk het kleedje dat ze draagt. Zelfs het reflecterende kleedje maakt het drukker, zeker wanneer hier licht op schijnt. Waardoor het reflecterende kleedje de sterke belichting nog sterker maakt. Heel veel verschillende elementen dat de auto scènes zo intens maakte. Een taart heeft verschillende lagen vooraleer dit de taart vormt, in de auto scènes zijn deze verschillende elementen de verschillende lagen om de auto scènes te maken. auto scènes doorheen de film worden ook altijd intenser/chaotischer. Er komt altijd iets bij, Angela die begint te kauwen op ene kauwgom, Angela die gebeld word, Angela die de radio harder zet, Angela haar slapeloosheid, Angela die hard op de remmen moet staan, Angela die conflicten heeft met bestuurder, Angela dat drinkt. Rade Jude pakt het zo goed aan op het vlak van spanning opbouwen. Er is één shot in Angela haar auto dat ze zich stil zet om te slapen en dit is zelfs druk.

Er werd ook paar keer een standbeeld van een leeuw in de stad geprojecteerd. Dit staat voor trots, macht en overwinning dit vind ik opzicht ironisch omdat de wereld heel divers is op het vlak van gelijkheid.

Een kat kwam ook een paar keer bewust in beeld.

Rade Jude houdt ook van structuur. Van de veel de lange shots, het vasthouden van shots en de interviews. De structuur is als volgt: Angela gaat met de auto naar de locatie, Angela haar auto die geparkeerd staat, beeld van heel de parking, close-up van iets in de omgeving, binnen bij haar persoon die ze gaat interviewen waar de camera in een andere kamer staat.

Elke beslissing dat Rade Jude maakt. De structuur van de beelden: autorit, interview, autorit, interview. De belichting, de harde en hoofdpijn makende muziek, de roepende mensen, het tempo van de filmsets in de film, de wisseling van sfeer. Op het vlak van rust en tempo kan ik dit wat vergelijken met Oppenheimer van Christopher Nolan. Hij brengt structuur doorheen de film met zijn beeldtaal, montage en zelfs verhaallijn dit vind ik wel redelijk knap omdat ik zou denken dat dit saai en vermoeiend zou worden.

Nu Angela een meeting heeft met iemand die aan de andere kant van de kloof staat zitten we als kijker in dezelfde kamer als de acteurs, als je het vergelijkt met de bezoeken van Angela in de arme buurten voelt dit veel ruimer en aangenamer aan. Dit geeft mij het gevoel dat ze hier wilt zijn en deze leefstijl ook echt wilt. Het enigste dat me in deze scène echt wel stoorde was een boek dat tussen beide stond, Kenneth Gold Sith Capital. Kort gaat het boek over New York City dat groots is, waar veel te ontdekken en gebeurt is. Maar ik denk niet dat het zoveel betekenis heeft in de film, het is niet specifiek genoeg. Ik denk dat het boek staat als een soort van kloof tussen Angela en dan man aan de andere kant van de kloof.

Er waren paar scènes in kleur. Als we in het verleden doken in één van de slachtoffer haar leven die Angela interviewde. Als Angela live-streamde en genoot van aandacht, als er rijkelui meeting voor de commercial meeting en bij de shooting van de commercial op het einde. Dit is voor mij een splitsing tussen het zware/oneerlijke leven en de het rijke leven.

Het decor van de woningen van de armen en de woningen van de rijken was ook sterk. Het verschil was groot. Bij de arme wijken zeer chaotisch, vaat dat er nog staat, ... Wat me ook opviel was een klok zonder wijzers. De wijzers geven de tijd aan maar ook misschien voor rusteloosheid. Daarom haalde de inwoners in deze woning deze er misschien af om meer rust te krijgen. Oftewel tijd gaat vooruit maar hun leven niet en dit zal ook nooit gebeuren, zo zou je het ook kunnen interpreteren.

Aan het eind van elk interview maakt ze ook altijd een mopje om de sfeer en de slachtoffer hun miserable leven lichter te maken.

Bij het laatste interview worden we weer in een andere kamer gestoken als Angela wilt vertrekken en hierdoor voel je ook dat Angela heel graag wilt vertrekken. We zijn precies de ondersteuning van het karakter die schreeuwen naar haar kom we gaan vertrekken. Na een tijdje bestormen Angela en de karakter in de kamer waar wij zitten als kijker. Ze betreden precies gevoelig terrein, het word heel krap. Hierdoor heb ik de indruk dat ze haar terrein binnendringen.

De montage is zo bewust en goed gekozen. Niks is perongeluk gebeurt. Shots lang laten, geen wisseling of transitie bij de auto ritten van Angela om het drukker en chaotischer te maken. Door de keuzes van montage maakt het de film nog sterker. Je zou kunnen zeggen dat dit redelijk luie montage is, maar het werkt perfect.

We krijgen een zeldzaam beeld vanachter de auto. Ons standpunt als kijker is de auto achter Angela haar auto. De camera beweegt zich heel snel naar en van Angela haar camera. Dit wilt haar vermoeidheid, agressiviteit en onstabieliteit weergaven.

De auto ritten worden NOG heftiger door bepaalde situaties. Bijna ongelukken, scène in een tunnel waar er nog meer lawaai is, nog meer chaos tussen de auto's. De montage in de tunnel

was heel chaotisch, het ene beeld na het andere beeld. Zo goed gemonteerd. Er waren shots van links, rechts, boven, onder. Was heel intens. Dit is uiteraard naarmate de film.

Door deze intensiteit dat Rade Jude opwekt heb ik als kijker ook het gevoel dat het niet goed komt met Angela.

In de scène dat Angela een filmset gaat bezoeken is de camera weer enorm ver gezet. Omdat Angela er niet bijhoort? Ze gedraagt zich ook heel bescheiden bij mensen dat succesvol zijn, wilt Rade Jude misschien overbrengen dat ze verlegen is? Wel krijgen hier alleen de ruggen te zien.

Bij de meeting van de commercials is het zo gezet dat Angela naar al de ruggen van de crew kijkt op een afstand. Een gevoel dat Angela er niet bij hoort. Angela is hier geen deel van het gesprek. Er zijn verschillende financiële klassen in de film. Laten we zeggen dat er een lage klasse, middel klasse en hoge klasse voorspeelt in de film. Rade Jude laat zo goed zien door gebruik van camerastandpunten dat de gene die hoger staat dan de ander niks om hun geeft.

In de auto ritten van Angela zat er ook is een gezin/slachtoffers die ze interviewde d. De camera is gezet vanachter aan de auto zodat je iedereen hun rug kan zien. Ten eerste waarom niet langs voor? Schamen ze zich voor hun klasse? Ten tweede ze zijn pik zwart. Dit zie ik ook doorheen de film dat de slachtoffers redelijk zwart bijna onherkenbaar zijn. Hoe moeilijker een slachtoffer het heeft hoe donkerder deze word?

Zelfs de sex scène in de auto was zo intens. Deze zijn altijd intens en dit is logisch maar intens op het vlak van de manier waarop, alleen maar een close-up van de sex-scène, 1 beeldgrootte, de constant trillende camera bewegingen. Ik als kijker kreeg er bijna epilepsie van. Zelfs na de hevige sekspartij was het beeld erna direct terug druk, geen rust. Door

Angela gaat de grote bazin halen van het vliegveld. De camera staat weer enorm ver. Dit om de afstand tussen Angela en haar weer te geven. Hoe ver ze van elkaar staan op het vlak van succes beroemdheid.

1 van de enigste rustmomenten was wanneer ze 40 shots lieten zien van plekken waar mensen overreden werden door de auto. Dit was complete rust, zelfs geen omgevingsgeluid. Waarom 40 snelle shots en geen 10 shots trage vraag ik me af. Omdat ze zoveel mogelijk slachtoffers wouden laten zien? Omdat het snel gebeurt is hoe ze stierven?

De laatste scène, het laatste shot en het laatste camerastandpunt met een duurtijd van 20 minuten. Deze scène is in kleur want Angela is nu gemend met de rijkelui crew. Hierbij krijgen we

te zien hoe de crew het verhaal van de slachtoffers aanpast zodat het goed overkomt voor het bedrijf. 1 camerastandpunt maakt dit zo sterk, het is gericht op de slachtoffers. De slachtoffers discussiëren met de crew over hoe ze de tekst willen voorbrengen. Maar naarmate de tijd verdort kleineert de crew de slachtoffers en de evolutie dat je ziet in de slachtoffers is gewoon zielig. Na een tijd wist ik niet dat ze gingen wenen of niet. Wanneer iemand op het randje is van uitbarsten zo voelde het aan door ongeveer heel de scène. Je krijgt echt sympathie tegenover de slachtoffers. Daarom is 1 standpunt zo sterk zodat je de evolutie ziet. Maar het is wel heel zwaar, er gebeurt van alles, een auto die verplaatst word, een hond in beeld, crew die onderling praat, een bareel dat verplaats word, slachtoffers die zich gekleineerd voelen en niet weten waar ze hun handen moeten plaatsten, onderlinge discussies crew en repetitie. Heel veel zaken door elkaar en dus terug chaotisch en zie je hoe ongelijk de wereld is tussen de klasse.

Als de slachtoffers discussiëren met de crew zie je dat ze nog wat pit hebben om dit te doen. De zon schijnt nog, ER IS HOOP! Maar naarmate het gesprek verdort verlies je de hoop. Een crew lid wilt een bareel weg doen om het uit het verhaal te halen maar hier komt een hond inbeeld en blaft tegen het crewlid. Hiermee wordt bedoeld om het verhaal van de slachtoffers niet te veranderen. Maar na een tijd als de crew de slachtoffers blijven kleineren zie je de hond verder en verder in zijn hol kruipen, het begint zwaar te regenen, een felle spotlight op de slachtoffers gericht, geen paraplu, uiteindelijk paraplu maar deze moge ze zelf niet vasthouden. Het kleineren, bekritisieren, viseren werd zo erg dat ik het als kijker moeilijk had. Ik kan dit verbaal geweld noemen. Terwijl de slachtoffers in de regen zitten zit de crew ook gesprekken te voeren over wat ze gaan eten. Rade Jude kon deze scène niet zieliger maken dan dit volgens mij.

Het enigste dat me wel stoorde was dat een crewlid een auto uit het shot moest halen omdat dit niet mooi in beeld stond, een storend object. Maar rechts in dat shot stond er ook een auto, even storend dus dat hadden ze dan ook weg moeten halen.

De discussie tussen de slachtoffers en de crewleden eindigt wat. Nu gaat een crewlid eigenlijk voor de camera staan terwijl ze onderling bespreken hoe ze de slachtoffers gaan oplichten. Zo'n mooi shot, want niemand mag dit zien of te weten komen, het is duivels, dit is echt fout. Hier passeerde ook een kraai een symbolische verwijzing naar onheil, dat de slachtoffers de strijd verloren hadden.

En dan op einde moet het slachtoffer gewoon green plakaatjes vasthouden en naar boven richting. Ze worden dus gewoon opgelicht en hun verhaal word verwoord.

Je zou de film als subjectief en objectief kunnen beschrijven en is zeker een vorm van realisme. De film is ook volledige diëgetisch ik kan me geen momenten herinneren met non diëgetische zaken. De film was ook één groot motief op het vlak van montage, materiele elementen zoals de auto van Angela, het verhaallijn opzich, structuur van de belichting in het zwart-wit gedeelte dat telkens een beetje toenam, de toestand in de laatste scène. Als we spreken over cameravoering was dit eigenlijk vast behalve met de live-stream van Angela. Geen losse camerabewegingen. Op de acteer prestaties was ook niks slecht op aan te merken. Angela

De Roemeense uitdager geeft de onveranderbare realiteit weer van de haatdragende en de onderdrukkende werk cultuur. Rade Jude won hiervoor de speciale jury prijs in Locarno.

